

Mademki İmha Edemiyorum Yüreğimi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ağustos 2022

Terk edilmiş bir düş olma ihtimalim var, olmaz mı?

Tekerrür eden tarihe de şerh düştüğüm...

Yüreğimin yorgun mafyası martılar ve dikilesi sözcükler bir o kadar aşına olduğum hüznün denen martaval ve bir adım atıp hüznümü sermaye yapıp hayatın duvağına sızdığım.

İklimlerden yorgun küller ve seyyah yürek bekası umut olsa da bakaya kalan acılar.

Bazen kendimi adi bir asker kaçağı gibi hissediyorum çünkü içimde ukde kalan çok şey var kimine göre farazi ama Allah katında kayıtlı iyi niyetimle ve ruhumla mücadele verdiğim.

Derin dondurucuda unutulmuşluğumsa ayrı üzücü ve süzülen sözcükler.

Kıyama durduğum gecenin pervazında seken kuşlar gibi gri göğşe kanat açtığım bir bulut belki de ya da bulut eskisi.

Elyaf üzünçler saklı o dipsiz kuyuda ve el aman demeden kendimi s/onsuzluğa savurduğum bir o kadar çalışan savunma mekanizması bir avuntu addettiğim yazdığım cümleler ve şiirler.

Aksanı yok bu aşkın.

Albenisi ise çoğul.

Günde dürttüğüm duygular ve gece oldu mu kalemin beni güttüğü ve hayat çekmecemde saklı belki milyonlarca kayıt bir o kadar da abartısız üstelik çekmecelerin çoğu kilitli ve işte gecedен firar etmeliyim ben şimdi.

Bir yitim bazen.

Add edilen ritim bozukluğu kalemin kalbinin ve eskiz çalışmaları yapan bir ressama özendiğim bense yazarak duygularına anlam ve biçim verme telaşı ile yaşıyor ve yazıyorum.

Dünümü de unutmadığım ne zamanki unutmaya meyletsem kapıya dayanıyor yüreğin kolluk kuvvetleri.

"Hakkınızda şikâyet var."

Bense kala kaldığım ve bodoslama itiraz hakkımı kullanırken ve işte devamı geliyor ayaktaki sorgunun:

"Bir yakasından düşmediniz."

İyi de kimin?

Alacağım cevabı ise duymak istemiyorum çünkü kendimi yine ben ihbar ettim ve ikaz etmiş olsam da öncesinde defalarca.

Hükmedene duyduğum büyük aşk ve güven.

Renklerin coşkusu ve ruhumun doğası ve yüreğimin duası.

İklimler sekerken bir bir.

İhmal ettiğimse illa ki kendim.

Rüşünü çoktan ispatladığım sayısız karede saklı iken dünüm ve günüme eşlik eden yüzlerce hatıra.

Bir gövde gösterisi değil hayat bu yüzden g/izlendiğim mabedimden bazen öylesine firar etmek geliyor ki içimden.

Ve ediyorum da.

Bodoslama atlıyorum o devasa beyaz boşluğa adeta hayatıma eşlik eden imkânsızlık gibi ve yazıyorum aslında yaslanıyorum Rabbime ve bana eşlik eden yine ve sadece O iken.

Minyon yürek.

Minyatür yanılgılarım ve de yenilgilerim.

İbraz ettiğim her şey gerçek.

Ya da...

İbraz ettiğim her şey hayal mahsulü ve işte kuş gibi sekiyorum bir hayalden diğerine uzandığım bir o kadar gerçekleri de görmezden gelemeyip.

Standart sapmaları hayatın: üç beş oynuyor sözcükler ya da duygular ama illa ki hizaya getiriyorum ben olan biteni.

Haylaz ruhum ve eşlik eden kalemin defansı ile kendime geliyorum ansızın en çok da kendimden kaçtığım kadar kendime yakın kılındığım.

Bir maruzatım yok nicesi var.

Bir diyez belki de hayat ve de gamlı notalar.

Teneffüs ettiğim hava ve içime çektiğim.

Refüze edildiğim bir ömür ve işte acıların takvası.

Hürriyetim kendimi bildim bileli kısıtlanmışken asla da arz edemediğim duygularım ve düşüncelerin külünde beynime gaz veriyorum ve kullanmadığım o atıl kısmı da devreye sokuyorum gerçi devrelerim de sık sık atmıyor değil ama...

Delik heybemden dökülen binlerce zerre diğer yandan neler ekliyorum o heybeye.

Muntazam olmalı hayatım ve asla müdafaa etmemeliyim kendimi çünkü ne yanılsım var ne de dokunulmazlığım ve işte sür manşet duyumsadıklarım bir bir konuyor sayfaya ve ben atıl beynimle sapıyorum bazen tali yollara ama asla hedefimden de sapmazken.

Mademki imha edemiyorum yüreğimi ben de mayın tarlasında yürüyüp adeta ihya ediyorum yüreği ve iklimlerden sekiyorum içimde saklı yalnızlığa ve kimsesizliğimi sonlandırandan istirahat ediyorum neyse yüreğimden ve dilimden düşmeyen ve göz pınarlarım sel olup akıyor yastığa bir o kadar sayfalar buruşuyor ve ben acıları da mutluluğu da kat izinde yaşıyorum saf yüreğimin ve masum kalmanın da olası olduğunu biliyorum artık ve duyumsadıklarım ekliyorum bir bir düşlerimin saçağını.

Sağanağa ne zaman yakalansam kalemi alıyorum elime aslında elimden değil sadece yüreğimden de tutmuşken kalem ve afaki mutluluklar değil arayışıma cevap olan ve ben dua ettikçe ve yazdıkça yakalıyorum mutluluğu her ne kadar dünya bir yangın yeri olmuş olursa olsun sıçrayan kıvılcımlardan binlerce cümle ve şiirler yığıyorum yüreğimdeki o sönmeyen ateşe tıpkı gözümün de feri ışıllıkken hali hazırda ispatlıyorum da dünyada cenneti yaşamanın ve yaşatmanın ne olduğunu şekil A'da gördüğünüz üzere üstelik bunlar sadece ufak bir kesit duygu çeşmemden akan her duyguya ve yaşadığım hayata da şükrettiğim her ne kadar hayatla olan mücadelem de son hızla devam ettiğini yadsıyamazken...